

El govern socialista francès va arribar fa tres mesos al poder gràcies a un error històric del president Chirac i a una promesa ja vella, la de crear llocs de treball, i ràpidament. Un pla amb 350.000 noves places per als joves n'és la primera proposta.

Jospin: una de freda i una de calenta

A França l'anomenada *ren-trée* política del mes de setembre és tan sagrada com la collita del vi de Beaujolais o el Tour. I tanmateix feia anys que no s'hi parlava del nou curs polític que comença aquesta setmana amb tanta empenta —ni que sigui amb totes les precaucions que demana l'escena política francesa, tan carregada d'esperances—. Els índexs econòmics indi-

ARXIU / EFE

Martine Aubry, ministressa de Treball del govern francès. El pla contra la desocupació preveu que en la creació de llocs de treball participen tant el sector públic com el privat.

quen una nova i lleugera recuperació, la crispació social s'ha reduït sensiblement i només la pol·lució ha donat maldecaps al llarg d'aquest mes d'agost als francesos, i encara a les grans ciutats. Com en el cas anglès, sembla que la tradicional treva política dels primers cent dies continuï perllongant-se. El primer ministre, Lionel Jospin té un 51% de popularitat, tres punts més que no el juliol, i fins i tot sembla que podria batre Chirac, en cas que s'avancessin les eleccions presidencials.

Però ningú no dubta que el president francès ja ha après la lliçó.

Fer el que he dit. La promesa electoral de Jospin sonava bé, amb força: "Fer el que he dit i no pas dir el que faré". En aquesta represa del curs polític el primer ministre sembla disposat a no perdre alè i a continuar mantenint la iniciativa política abans que no la hi prengui la dreta. Tres són els

blic, l'altra meitat del sector privat", segons que deia el programa electoral socialista. Una enèsima versió de la utopia sindical de "feina per a tothom"? Pots ser... si no fos que la seva presentació, a càrrec de la ministressa de Treball, Martine Aubry, el dia 20 d'agost, diferia tant del que s'ha vist fins ara en el tractament dels pressupostos generals de tots els estats europeus, per causa —ja se sap— de la moneda única.

En primer lloc, els llocs de treball públics són temporals, contractes de durada determinada (CDD) amb noves denominacions i condicions que, en principi, no poden superar els cinc anys. Per a abans d'acabar l'any hi ha previst de crear-ne 50.000, i l'any 1998, 150.000 més. Amb l'esperança que, després, el sector privat absorbeixi una part d'aquest nou flux de personal d'especialització mitjana i baixa. O fins i tot abans, si tot rutlla com cal i la moneda única engega una nova forta espiral de creixement. Dins el govern Jospin reconeixen que la maniobra és també una manera de retardar la inscripció directa a l'INEM francès de milers de llicenciats universitaris i diplomats, aquesta entrada angoixosa al món del treball per les oficines de la desocupació. A França, l'atur dels menors de vint-i-cinc anys és del 28%, més del doble de la mitjana estatal (12,6%).

"Agent ambiental". Una altra cosa són els noms, un assumpte que entreté els humoristes del dia-

L'executiu presidit per Lionel Jospin ha decidit d'augmentar les cotitzacions empresarials.

grans projectes que el govern té previst de presentar al Parlament aquestes setmanes vinents. Tots tres guarden relació amb les principals preocupacions dels francesos: la desocupació, els impostos i la immigració.

La proposta que ha despertat més interès és la que el ministre espanyol de Treball considerava "irreal", i que segons alguns experts és una aposta arriscada, però diferent, d'estimular el mercat laboral. Un pla de 700.000 llocs de treball, "la meitat del sector pú-

Lionel Jospin en persona llançava el passat 25 d'agost la idea que calia incentivar les noves tecnologies. L'administració pública, donant-ne exemple, s'obrirà a la nova xarxa de comunicació global amb un seguit de mesures.

L'enèsima llei d'immigració

La immigració és el taló d'Aquil·les de qualsevol govern, sigui municipal, regional o nacional, i juntament amb la corrupció, el problema que més polítics ha cremat aquests últims anys a França. Acabat d'escollir primer ministre, centenars de persones esperaven Jospin al Boulevard Saint Germain, entre elles un grup amb una pancarta: "Jospin, compleix les promeses". Signat: Sans-papiers de Saint Bernard.

En aquesta ocasió, va saber passar hàbilment de llarg davant els manifestants africans, desallotjats de l'església de Saint Bernard fa poc més d'un any. Ara que mana no li ha tocat més remei que encarar-se amb el problema. En honor seu cal dir que no hi ha trigat gaire. Però se n'hauran de veure els resultats.

Com en el cas dels impostos, el govern ha triat les dates estivals per publicar un nou informe sobre la qüestió. Però, a diferència del període precedent de la dreta, en aquesta ocasió hom ha escollit un expert de renom a l'hora d'afrontar aquest assumpte tan delicat: Patrick Weil, polític i sociòleg, de quaranta anys, membre de l'Alt Consell per la Integració.

L'informe Weil, publicat a final de juliol, ha estat la base d'un nou text legislatiu, l'enèsim sobre immigració i nacionalitat francesa que serà debatut pel Parlament des

que l'any 1984 Charles Pasqua, l'ex-ministre de l'interior gaullista, va començar a legislar durament en la matèria.

El consens predomina en l'avantprojecte governamental, dit "lleï Chevenement", nom de l'actual ministre de l'Interior. La llei no suprimeix ni les lleis Pasqua ni les lleis Debré (el ministre de l'Interior del govern precedent), però refon ambdós textos i n'anul·la algunes de les prerrogatives, com per exemple, el control pels ajuntaments de l'arribada i sortida dels estrangers convidats per un francès, o la supressió de la concessió automàtica de la nacionalitat a un fill d'immigrant nascut a França.

D'una altra banda, no caldrà que un immigrant hagi entrat legalment en territori francès per regularitzar després la seva situació. El text recupera també el dret d'asil, seguint les recomanacions de Patrick Weil.

Pel costat negatiu hi ha, entre més coses, la possibilitat d'anul·lar un matrimoni, si el seu objectiu és de facilitar l'obtenció d'un permís de residència. "De nou al govern, l'esquerra sembla temptada per una ponderació que presenta el risc evident de decebre una part dels seus partidaris sense aconseguir de refrenar —ben al contrari— les crítiques dels seus adversaris", reconeixia *Libération* el 26 d'agost. **J. Z.**

L'executiu de Jospin està elaborant una nova llei sobre immigració. Aquesta nova normativa preveu d'anul·lar algunes de les prerrogatives establides per les lleis anteriors, com el control pels ajuntaments de l'arribada i sortida d'estrangers convidats per un francès.

ris de dreta (i els d'esquerra amb més sentit autocrític també), com ara: "agent ambiental", encarregat de fer respectar la reglamentació als transports públics o "agent d'acolliment" a les comisaries per a assegurar "un accés de qualitat" als ciutadans. En alguns altres sectors les tasques són indubtablement necessàries. I fins i tot urgents, com els tutors que s'encarregaran de prevenir la violència als camps d'esport dels instituts i escoles (el gran desafiament social de França).

Funcionarà, el pla Aubry? En el sector públic és relativament fàcil, si compta amb el beneplàcit dels sindicats, sobretot en un país com França, on el paper de l'estat és sobradament conegut. Pel que fa al finançament, els primers 2.000 milions (50.000 milions de

pessetes) ja han estat assegurats. Sense tocar el dèficit públic, asseguren a Matignon –seu oficial del primer ministre.

Com és possible? A mitjan juliol Jospin va anunciar una mesura fiscal que ja va ser un senyal de la manera com aquest govern pensa abordar els impostos i les qüestions controvertides. El ministre d'Economia i Finances, Dominique Strauss-Kahn, després de passar tot un mes anunciant amb cara de circumstàncies que calia fer "alguna cosa" per arrodonir el pressupost públic, va decidir finalment d'augmentar les cotitzacions empresarials. La mesura governamental va desencadenar un sospir d'alleujament entre la majoria de la població. Una manera hàbil, reconeixia el diari d'esquerres *Libération*, fa

una setmana, de fer oblidar les promeses d'abaixar impostos de forma general llançades pel govern de dretes.

La pluja d'impostos a les grans empreses, i la suspensió de la privatització de Thoson, que s'arrossega des de fa més d'un any entre polèmiques, són dues mesures que han estat mal rebudes entre la classe financera. En aquest sentit, la conferència salarial prevista a fi de trobar els altres 350.000 llocs de treball del sector privat sembla tenir un futur més negre. Però, si tenim en compte que mai les grans empreses no havien obtingut tants beneficis en aquest país –i en molts altres països d'Europa...–, potser el panorama econòmic comença a aclarir-se definitivament, més enllà dels grans crits i les dramàtiques declaracions de la dreta.

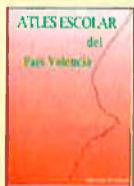
Potser el futur exigeix, un cop més, d'incentivar les empreses petites i mitjanes, la creativitat i les noves tecnologies. El dia 25 d'agost, Jospin en persona llançava la idea "d'assaltar" Internet, donant-ne exemple amb un seguit de mesures per a obrir l'administració pública a la nova xarxa de comunicació global, que a França només té un milió d'abonats. Però l'exemple del govern ha estat massa tímid i vague, sense avantatges fiscals ni ajuts per a qui desitgi llançar-se a l'aventura cibèrnetica. De nou, una de freda i una de calenta.

Jordi Zamora

Atles escolar del País Valencià

V. M. Rosselló i V. Gozálviz

La Universitat de València ha concebut el primer atles autòcton de la Comunitat Autònoma Valenciana. Aquesta és una obra de consulta útil i interessant per a totes aquelles persones encuriòsides per la cultura de la nostra terra.

Universitat de València

Runes i la gent

Joan Manresa

A *Runes i la gent*, un viatge per Jordània, Síria i Liban, Joan Manresa ens conta la seva experiència de viatge alhora que s'acosta a la gent i al seu entorn. Però l'autor no ha volgut fer una guia per a futurs viatgers, sinó una incitació al coneixement i a la descoberta.

Editorial Moll
"Tomir", 32

Mayurqa

Número 23 de *Mayurqa*, annals de ciències històriques i teoria de les arts. Amb articles sobre diferents aspectes de la societat balear de l'Edat Mitjana i sobre diverses matèries, com ara el catolicisme polític a Mallorca, les conseqüències de la guerra de Cuba a Mallorca, l'emigració de les Balears a l'Argentina, etc.

Universitat de les Illes Balears